

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **K. a. s., IČO X**
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2018, č. j. 034039/2018/KUSK-
OSA/ŠAM, sp. zn. 034039/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 18356/18-hau, sp. zn. 24234/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti

řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neurčený řidič dne 4. 8. 2017 na pozemní komunikaci v obci Pňov-Předhradí, Kolínská, Poděbradská, směr Nymburk, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 16 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 11. 2017 oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se neznámý řidič dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tak, že dne 4. 8. 2017 v obci Pňov – Předhradí v ulici Kolínská, Poděbradská, směr Nymburk překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o méně než 20 km/h. Naměřená rychlost činila po započtení odchylky radaru 66 km/h. Součástí oznámení je i záznam o měření, který zachycuje výsledky měření rychlosti a dvě fotografie ze silničního rychloměru. K uvedenému oznámení je též přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70351-16 měřidla v. č. GEMVEL0023.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně nijak nereagovala.
6. Dne 3. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci.
7. Dne 8. 1. 2018 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
8. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce O. V. s. r. o. dne 15. 1. 2018 včasný odpor.
9. Dne 22. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 4. 8. 2017 nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

10. Dne 8. 3. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně. Výzvou ze dne 22. 3. 2018 byla žalobkyně vyzvána k doplnění blanketního odvolání, což avšak neučinila.
11. Dne 12. 6. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že žaloba obsahuje z hlediska rozsahu a právní argumentace obdobné žalobní body, jako žaloba projednaná u zdejšího soudu pod sp. 44 A 22/2018, případně pod sp. zn. 44 A 14/2018 nebo sp. zn. 44 A 46/2018 a částečně i sp. zn. 44 A 6/2018. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně zastoupena týměž advokátem, který je s rozsudky ve výše uvedených věcech seznámen, bude soud odkazovat na právní argumentaci uvedenou v označených rozsudcích. Dále také soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, ve kterém se uvedený soud zabýval částečně totožnými žalobními body, jejichž vypořádání bylo následně potvrzeno i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70. Zdejší soud se ztotožňuje s vypořádáním žalobních bodů v uvedených rozsudcích.
15. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

16. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobkyni vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
17. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
18. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo

kratším úseku. Ostatně, i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

19. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla, je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

20. Žalobkyně namítala obdobně jako v případě projednávaném pod sp. zn. 44 A 6/2018, že nebylo prokázáno, že městská policie měřila rychlost na úseku určeném Policií ČR a v takovém případě je nutné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť měření proběhlo v rozporu se zákony. Jak věc projednávaná pod sp. zn. 44 A 6/2018, tak nyní projednávaná věc, se týká provádění úsekového měření v obci Pňov – Předhradí. Zdejší soud se schválením úseku měření v obci Pňov – Předhradí zabýval v odstavcích 60 až 66 rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 6/2018 – 30, a odkázal zejména na informace uvedené na webových stránkách města Kolín (resp. Městské policie Kolín), případně na usnesení zastupitelstva města Kolína ze dne 29. 6. 2015, které je volně dostupné též na webové stránce města Kolín. Soud na základě těchto dokumentů vyhodnotil, že úsek v obci Pňov – Předhradí, ve kterém bylo prováděno úsekové měření rychlosti, byl stanoven v souladu se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

Nesprávná forma zavinění

21. V tomto žalobním bodě žalobkyně opětovně uplatnila žalobní bod totožného znění, s jakým se zdejší soud vypořádal v odstavcích 37 až 39 rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31. Vzhledem k tomu, že se správní delikt žalobkyně posuzoval podle totožného ustanovení a v totožném znění, a jak v nyní projednávané věci, tak ve věci sp. zn. 44 A 33/2018 šlo o pachatele fyzickou osobu, nemá soud důvod se od přijatých závěrů odchýlovat a konstatuje, že žalobní bod není důvodný. Správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vymezuje pouze jeden skutek, nikoli i kvalifikované skutkové podstaty tohoto přestupku, které by se lišily existencí nebo intenzitou zavinění. Uvedením formy zavinění ve výroku rozhodnutí nebyla žalobkyně uznána vinnou ze závažnějšího správního deliktu. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

22. Žalobkyně dále namítala, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti

bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považovala žalobkyně provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.

23. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně v rámci správního řízení nerozporovala užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byla již v rámci příkazu ze dne 3. 1. 2018 informována o tom, že byla neznámému řidiči změřena rychlost prostřednictvím bezobslužného automatizovaného technického prostředku – silničního úsekového rychloměru zn. SYDO Traffic Velocity. V prvostupňovém rozhodnutí byla k typu rychloměru uvedena i informace o ověřovacím listu č. 1. 8012-OL-70351-16. Žalobkyně tak byla řádně seznámena s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
24. Ohledně námitek týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity (ověřovací list č. 8012-OL-70351-16). Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
25. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci správního řízení nezpochybnila, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladu pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Sankce

26. Žalobkyně namítá, že správní orgán rozhodl o sankci nezákonně, a to z důvodu, že zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a § 93, § 35b písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky, avšak uvedená ustanovení neumožňují přezkoumat, zda je uložena pokuta zákonná. Žalobkyně uvedla, že je § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pouze blanketní či odkazující právní normou a v takovém případě musí být ve výroku rozhodnutí uvedena i právní norma, na kterou tato blanketní norma odkazuje. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29.
27. Je pravda, že správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým ukládal žalobkyni správní trest – pokutu, uvedl pouze ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a § 93, § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Nicméně není přiléhavé rozhodnutí Krajského soudu v Ústní nad Labem – pobočka v Liberci, na která žalobkyně odkazovala, neboť toto rozhodnutí se vztahovalo ke kvalitě výrokové části, kterou se pachatel přestupku uznával vinným z konkrétního přestupku.

28. Naopak je přiléhavé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29, kterého se žalobkyně též dovolávala a ve kterém Nejvyšší správní soud v odstavci [20] uvedl, že „[v] posuzované věci prvostupňový orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4.000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána podle ustanovení týkajícího se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“. Na základě závěrů Nejvyššího správního soudu ohledně náležitostí výroku o uložení sankce, s nimiž se plně ztotožňuje, dospívá zdejší soud k závěru, že v posuzované věci byla sankce v napadeném rozhodnutí resp. v prvostupňovém rozhodnutí uložena zákoně.
29. Správní orgán I. stupně uvedl, totožně jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem, že pokutu ukládá podle § 124f odst. 4 zákona o silničním provozu (v nyní projednávaném případě byla pokuta ukládána již podle novelizovaného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, a výměra maximální možné pokuty pro provozovatele vozidla byla proto přesunuta do 4. odstavce tohoto ustanovení – pozn. soudu). V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak totožně jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem specifikováno, že při ukládání pokuty vycházel správní orgán I. stupně z rozmezí správního trestu za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí specifikoval, že šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a také specifikoval, že pokutu uložil při dolní hranici možné výměry. Vzhledem k tomu, že je z výroku prvostupňového rozhodnutí patrné, že správní orgán I. stupně uložil pokutu 1 500 Kč, a zároveň je v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který stanovuje výměru pokuty za příslušný přestupek, stanoveno, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, lze uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, je uvedená pokuta uložena v souladu se zákonem. Správní orgán I. stupně také dostatečně určitě popsal skutek, který byl žalobkyni kladen za vinu, čímž napadené rozhodnutí též vyhovuje citované interpretaci Nejvyššího správního soudu.
30. Zdejší soud tak konstatuje, že by bylo přepjatým formalismem zrušit napadené rozhodnutí z důvodu vytýkaných v tomto žalobním bodě, a to z důvodu, že správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí o uložení správního trestu uvedl ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl podmínku, podle které byla pokuta provozovateli vozidla uložena (rozhodná je výměra pokuty, kterou lze uložit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje) a správní orgán I. stupně také dostatečně individualizoval skutek, který byl žalobkyni dáván za vinu. Žalobní bod není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

31. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobkyně namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
32. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu přestupku, který je žalobci kladen za vinu.
33. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) téhož zákona, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že šlo o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Avšak s odkazem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Absence formy zavinění řidiče

34. Žalobkyně dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobkyně odkázala na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku, a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobkyně zastává názor, že ji nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
35. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že „je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně

odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“

36. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobkyně, podle které měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak vyplývající z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

37. Žalobkyně uplatnila totožný žalobní bod, jako v případě projednávaném u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 14/2018. Soud proto odkazuje na vypořádání tohoto žalobního bodu v odstavcích 82 až 99 rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018 – 36, ve kterém dospěl k závěru, který je zcela aplikovatelný i na nyní projednávanou žalobu, že obecní policie neměla povinnost označit úseky měření rychlosti dopravní značkou, a dále soud dospěl k závěru, že záznamy pořizované kamerami byly pořizovány v souladu se zákonem (informace o prováděném měření byla řádně uveřejněna, konkrétně na webových stránkách Městské policie Kolín) a jejich užití sledovalo legitimní cíl, tedy dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobní bod není důvodný.

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku

38. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť správní orgán měl k dispozici informaci o totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyně uvedla, že dopisem ze dne 27. 11. 2017 správnímu orgánu sdělila, že vozidlo řídil J. K..
39. Správní spis neobsahuje žádné podání žalobkyně ze dne 27. 11. 2017, které by obsahovalo informaci o identitě údajného řidiče vozidla. Zároveň správní spis neobsahuje žádné podání, ve kterém by byla správnímu orgánu I. stupně sdělena informace o řidiči vozidla. Žalobkyně zároveň na podporu svého tvrzení nepředložila soudu žádný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že by správnímu orgánu I. stupně doručila podání, kterým by oznamovala identitu údajného řidiče (resp. nepředložila ani důkaz o tom, že uvedené podání předala k přepravě provozovateli poštovních služeb). Nebylo tak prokázáno, že by správní orgán I. stupně obdržel od žalobkyně informaci o identitě řidiče vozidla, který se měl dopustit přestupkového jednání. K tomu soud odkazuje na str. 2 prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že žalobkyně ani přes řádně doručenou výzvu nesdělila, kdo byl řidičem vozidla. Zároveň správní spis neobsahuje ani jiné podklady, ze kterých by informace o identitě řidiče vyplývala. Za daných skutkových okolností byly splněny podmínky pro odložení věci podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky z důvodu, že správní orgán I. stupně nezjistil do 60 dnů od oznámení přestupku skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Byly tak splněny podmínky pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla se žalobkyní.

Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

40. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobkyně se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně